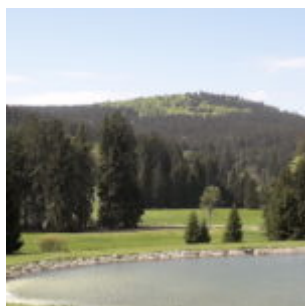

Ona teda se jmenuje Zlatá. Ale podle mě je kouzelná, je tam totiž kouzelně ☐ A i ta cesta, která k ní vede, je kouzelná. Já vím, byli jsme tam už dvakrát, ale - tak neříká se do třetice všeho dobrého? Říká! Takže proč si nevylepšit náladu kouzelným výletem. Abychom to přeci jen trochu ojinačili, vydali jsme se tam z trochu jiného směru. Ale nejdřív hezky zastávka na kávičku na terase Lesovny u Žofína. Budova tohodle penzionu, stejně jako budova naší oblíbený pizzerie v Kaplici jsou svědky toho, jak šel v tomhle kraji čas a... doma komunismu. Obě stavení bývala původně krásná a plná života. Když pak vidíte na fotkách, co se z nich za tu dobu stalo za ruiny..... je to síla. Člověk by spíš v dnešní době čekal, že je nechají lehnout popelem a postaví něco nového. NAŠTĚSTÍ NE-E. V obou případech se našel někdo s rozumem a citem k místu a naopak je z toho popela zvednul jako bájnýho Fénixe. Asi i proto, je v nich tak dobře a dílo (navíc poctivý dílo) se majitelům evidentně daří, v obou bývá vždycky plno lidí.

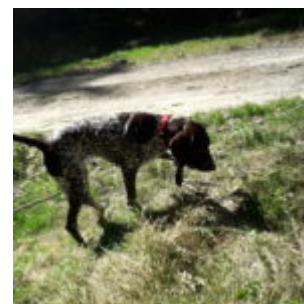

*Jezírko u Lesovny
a ... vyrážíme*

Sezóna ještě nezačala a tak si říkám... budou mít vůbec otevřeno? No jasně že mají. Budou přece čarodějnice! A taky, aby nikdo nebyl na pochybách, se za chvíli doharaší na pivíčko čarodějnický konvoj, který jsme předtím potkali ve vesnici. No řekněte mi, kdo tak má možnost za bílého dne si sednout na terase s čarodějnicí. Nooo dobře, dobře já vím, že každéj druhý chlap ☐ ☐ . Ale to jsme čarodějnice zamaskovaný, tahle byla naopak demaskovaná a v celý svý kráse. ☐ ☐ . Foto bohužel nemám, toho jsem se kolegiálně nedopustila ☐ . Musela jsem se smát, jak spolusedící komentovali, jak jsou ti psi vzorní. Oba jsme jen hekli: "No eh, jo jsou hodní. .... někteří ☐ " a oba směřujeme pohledy k mým nohám, kde bivakuje Rumíček. "Měli byste vidět jindy. " a oba směřujeme pohledy k Brtníkovým nohám, kde bivakuje Talimůra ☐ .

Od Lesovny vyrazíme doleva a hned jsme v lese. Zde paradoxně od jiných pejskařů můžeme

Talimůru vypustit a být mnohem víc v klidu, než kde jinde.

Jdeme

směrem na Nebelstein v příjemném lesním stínu a tichu. Rozdíl oproti předchozím návštěvám je ten, že ... nekoukáme po houbách. Škoda, škoda, že si tentokrát nepřivezu lištičky. Hm, lištičkový rizoto, to bych si dala. Místo toho suším "hu... ústa" ☹️. Leč oči mi stejně na křížovatce sjedou k místu, kde minule seděl rooztomiloučkej a nádhernej pravej hříbek ☺️. Nesmysl, já vím. Ale je tu božsky, jak by řekla Libuška Šafránková v mém oblíbeném filmu Svatební cesta Jiljí.

Odbočíme z cesty do Rakous a dáme se vlevo. Tam zase za zatáčkou ve škarpe seděla rodinka kovářů, teď taky nic ☹️. A my si sedneme na klády u cesty a dáme si sváču. Čehož Talimůra využije k nepovolenému vzdálení se ze stanoviště. To rozhodně neměla dělat, rozlítla tím už, do té doby se ovladajícího svého majitele a jede od nás, ani nestačí počítat svoje fleky. Rumíček to kvituje. Aspoň na něj zbyde víc rohlíku s paštikou. Je s brusinkama,

tak to musí bejt navíc zdravá paštika ☹️ ☹️.

Hromada fleků u cesty má

šťěstí. Jak jsme doposud nikoho nepotkali, tak se k nám blíží skupinka lidí a vede je jack russlík. Tím se nám ta situace trochu mění a Tali přivoláváme k nám. Rumíček jde dělat uvítací výbor. A já zas na něj můžu být hrdobec. Jack přichází kapek napružený, ale Rumíček situaci uklidní a kluci se v pohodě očichávají a russlík se obližuje. Tak pohoda. Tady zrovna můžu Brtníkovi ukázat, jak šikovnej rumíček je. Protože on spoustu znaků a chování vyhodnocuje dost blbě.

Dosvačíme a přesuneme se dál. Když dojdeme ke Ktiši koukám, že si tam zařádl vítr a

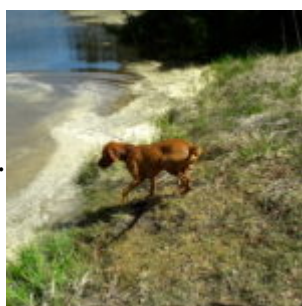
vylomil dva statný smrky. Tali mi u focení zapózuje.

A taky koukáme, že

Ktiš je tentokrát opravdu zlatá (tady mi zase zapózuje Rumíček). Má na sobě pozlátko z pylu,

kterýho je letos nebývale hodně.

Já vím, že jehličnany mají jednou za

sedm let velkou sezónu. Ale.... tohle je teda místy opravdu síla. Jsou momenty, kdy se fakt vytvořila mlha z pylu a vzdálená krajina je špatně viditelná. Ohařiska se pochopitelně radují z možnosti vlítnou do vody a já vytahuju míček Číkičikičikita (neboli Chuckit, který jsme dostali od Ajdičkopánčičky jako dárek a který jediný!!! dolává Talistisku. A oba ho milujou, protože ho můžou žvejkat. A taky plave. A taky lítá daleko..... takže výsledek vidíte sami.

Teda nevidíte. To vzadu, ta tečička, to je Talihlavička ☐

Házel

pochopitelně pánik, aby to byla pořádná dálka. Trošku jsme jim tam dali do těla. Pak už jsem, hlavně kvůli Talimůře, vyhlásila stopku. Páč ta už vypadala, že nedoplave ☐ . Aby taky jo, Rumíček si několikrát chytře počkal a vyslal jí. Proč by se namáhal, když jí to pak sebere, ne? ☐ ☐ ☐ . Nejní žádný vořezávátko. Tak jsme se tak chvílku placatili na břehu. Tali se vyvalovala v trávě, Rumíček, kterej jí čórnul balonek si ho šel pouštět z kopečka k vodičce a chtěl, že budeme hrát kopečkovou hru. Jasně, že jsem souhlasila. Jenže netrvalo dlouho a naše hra aktivovala hroudu funících fleků a ta se připojila. Bohužel s razancí sobě vlastní a

bez respektu k jakýmkoliv pravidlům, takže mě sejmula v podkolení, sebrala balonek a bylo po hehe.

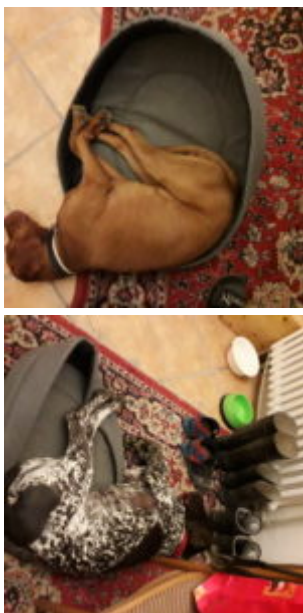
Obešli jsme Ktiš, já si na hrázi sundala boty a užila si brodění. A...pulců. Ehm, to bych si bývala klidně odpustila, ale bylo jich tam milijoun. Přebaletila jsem hráze a chvíli si šlapala bosky. A těšila se jak se projdu tím mechem. No... marný. Jak je sucho i tady, tak mech není mechem a chůze po něm rozhodně není nic příjemného ☹️. Je to spíš jako jít po drátěnce. Takže jsem se vrátila na pěšinku a pochodovala tam. A taky tady.

Je to hrozně příjemný, i když voda, pravda, byla hodně studená, takže jsem nepochodovala moc dlouho ☹️. Na rozdíl od ohařísek, pro který jsme tam rozpoutali balonkovou bitvu. Podél Černé jsme došli zpátky k Lesovně, kde jsme si dali výborný pozdní oběd a pak se šli ještě projít, čistě jen tak. A tady jsme pro ohařiska vymysleli výýbornou zábavičku. Vedle u cesty ležely nakrájený kola ze stromů. Pravidelný, velký a těžký. Když jste s nima dobře mrskli na cestu, kolo se pochopitelně rozeběhlo..... a ohařiska za ním. To byl lov. Talimůra se tak rozvášnila, že na kolo řvala jak prorvaná. Zvláště poté, co jí vzdorující kolo, které chtěla chytit během kutálení, dalo přes tlamu ☹️☹️. Tak to mu to řekla z plných plic ☹️☹️. Ale nedala mu to zadarmo. Drapla ho a pořádně vytřepala. Rumíček se nenechal zahambiti a přes to, že jsem mu házela kolo o něco menší, šel čistě jen po tom velkém, co měla Talimůra. A vždycky ho hrdinně dovlácel ke mně, jako vzácný to dar :-) . Ještě chvíli jsme pokračovali , pak to otočili a vrátili se k autu.

Program to byl pravděpodobně náročný, neb.....

Ke kouzelný Ktiši.

Komentáře myslím netřeba. Snad opět jen že: “Spali a spali.” jak ti broučci od pana Karafiáta